

[Holger Eriksen.]

henstilling, som er rettet til finansministeren, og som mit parti giver tilslutning, er blevet realiseret.

Jørgen Jørgensen (Ullerup): Jeg skal, da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Poul Møller, er faldet for det, som så mange falder for i øjeblikket, knytte nogle bemærkninger til forslaget. Jeg skal prøve på at gøre det nogenlunde kort, for den højtærede finansminister har jo vist interesse for at få sagen drøftet i det udvalg, som foreslås nedsat. Det takker jeg for, og jeg må med det samme sige, at de bemærkninger, som jeg næsten føler mig forpligtet til at fremsætte, når man nu har indledt en almindelig diskussion om spørgsmålet, ikke har noget som helst at gøre med de personer, der leder institutionen, og heller ikke med dem, der sidder som medlem af den.

Den højtærede finansminister sagde, at institutionen var 20 år gammel. Ja, den er egentlig 40 år. Jeg har haft den ære at sidde i klageafdelingen i det gamle overskyldråd. Det var i og for sig ganske den samme teknik, som man førte videre efter ændringen i 1938, og det har sikkert også været nødvendigt at føre den videre. Det, der er sket, er, at der er kommet mange flere skattebestemmelser, og det er derfor efter min opfattelse ikke utænkeligt, at en ordning, som er så gammel og bygget op på et skattegrundlag, et skatteudskrivningsgrundlag og et ligningsgrundlag, der var ganske anderledes end det, vi nu lever under, kunne ændres derhen, at alle disse bebrejdelser for den lange tid, det tager med sagerne o. s. v., kunne finde udløsning på en eller anden måde. Lad mig sige med det samme for ikke at glemme det, at det her efter min mening kun drejer sig om landsskatterettens afdeling for personbeskatning. Den anden afdeling, som har med fast ejendom at gøre, må i udpræget grad, det kan der ikke være tvivl om, bestå af repræsentanter for samfundets forskellige grene. De må være med til at træffe de afgørende beslutninger, når det drejer sig om at ansætte beskatningsgrundlaget for faste ejendomme. Ikke mindst efter den ændring, der nu er sket i den kommunale skattelovgivning, tror jeg, det er meget nødvendigt, at man på en række områder

intensivt beskæftiger sig med vurderingerne, måske endda mere energisk, end man hidtil har gjort.

Man har ofte hørt fremført, at folk skulle have lejlighed til at møde for landsskatteretten. Det har de naturligvis, hvis de ønsker det, men i praksis er der naturligvis mange mindre sager i landsskatteretten — det var der i min tid, og det er der formodentlig stadig væk — og de små ting har også deres naturlige ret, men hvis man virkelig vil gå ind i en tilbundsgående overvejelse af problemet, må det efter min opfattelse — det siger jeg for egen regning — føre til, at man f. eks. deler landsskatterettens personafdeling i tre efter nogenlunde samme system som i den almindelige retspleje, således at folk rundt om i landet, hvis de havde lyst til det, kunne møde for landsskatteretten i det pågældende distrikt og procedere deres sag selv eller ved teknisk bistand af revisor eller sagfører. Hvis man ville foretage en sådan deling af landsskatteretten, er det efter min opfattelse nødvendigt, at det juridiske element må have en dominerende indflydelse på afgørelserne. Ellers kan man ikke regne med, at de bliver ensartede.

Jo mere man strammer skattelovgivningen, og det siger man jo man gør, og det har vi vel også i og for sig alle sammen en vis fornemmelse af er rigtigt, jo mere kontrol må man have, det er klart. Sådan er vi mennesker, at når vi føler tommelskruerne, vil vi prøve ligesom at flytte fingeren lidt, selv om vi løber risikoen for, at det kan blive værre. Derfor må man have mere kontrol, og så kommer der flere klager, og det ender med, at den almindelige skatteborger i virkeligheden ikke kan følge med i alle disse love og bestemmelser.

Nu sidder jeg i ligningsrådet, som efter min opfattelse er en langt finere institution, det være sagt i al beskedenhed, og det er min erfaring, at det er langt fra alle de mennesker, der kommer i maskinen, som kommer der af ond vilje; langt de fleste kommer der, fordi de ikke har forstået noget som helst af alle de nye bestemmelser, der bliver gennemført.

Det kan sikkert også være påkrævet at undersøge, om der ikke inden for administrationen finder overlappning sted i arbejdet mellem ligningsdirektorat og landsskatte-